

Degetul tatălui meu

Lăsasem baltă toate jocurile și nu făceam decât să-l aștept pe tata. Am trecut strada și stăteam în fața birtului pentru că de acolo vedeam până departe, eram sigur că l-aș fi deosebit oricâți oameni ar fi ieșit pe drum, doream numai să-l văd mai repede. În ziua aceea lua tata banii și trebuia să-mi aducă o bicicletă, un Pegas verde așa cum îi arătasem eu de atâtea ori. De tot atâtea ori mi-a promis și el că-mi cumpără dar niciodată nu se ținea de cuvânt.

Uneori venea cu o trotinetă, un fel de jumătate de promisiune. Eu plângeam și nici nu mă uitam la ea, fiindcă nici măcar nu era de fier și cu frână așa cum aveau copiii popii. Apoi, după ce nu mai aveam chef de plâns, mă îmbunam. El îi puneă o sârmă la roata din spate ca să-i facă motor și mă duceam afară să mă car. După câteva zile se strica trotineta, crăpa lemnul sau se strâmbau roțile. Tata zicea că trotinetele nu mai sunt ca pe vremuri, sunt prost făcute, de aia nu țin deloc! Eu îl credeam. După un timp începeam din nou cu plânsul, o țineam așa câteva zile până când, sătul de mine, tata promitea din nou.

Strada combinatului era mai plină ca-n alte zile, se dădeau salariile. L-am văzut. Venea și-mi aducea o trotinetă! Deși mă dureau ochii, n-am plâns decât în casă. Mama nu era venită, ea nu era niciodată când venea tata cu banii, știa că se duce la birt și n-avea chef de certuri. Stăteam pe patul meu și plângeam. El a intrat și a spus că n-a luat plată destulă dar mie nu-mi păsa, mă smiorcăiam mai departe. Și-a pus să mânânce lăsându-mă în pace. Când a terminat s-a uitat la mine și a zis că-mi face un altfel de motor, cum încă n-am mai avut. Iar mă prostise tata! Mă uitam la sârma aceea și ascultam zbârnâitul spițelor. El mă întreba dacă-mi place și spunea că-i un motor fain. Am ieșit repede la joacă, am tras ture prin curte și m-am dus pe stradă, să dau de copiii popii și să mă laud. Podeaua trotinetei aceleia s-a rupt însă din prima zi. Am venit furios acasă, am dat cu ea de pământ, tata nu se culcase încă și nici nu s-a dus la birt. Stătea numai în pat și se uita la mine și la nervii mei. Apoi s-a ridicat în picioare și a zis că să fie a dracului de viață cu cine a făcut-o, să stau numai să taie lemne de foc că după aia mergem împreună să-mi ia bicicletă. Pegas verde i-am spus și am început să țopăi! Apoi, m-am luat după el în șopron să-l ajut să rânduie lemnele în stivă.

Dădea cu toporul și vorbea cu mine. Verde o să fie, îmi spunea, numai să n-o dai la alții, nici la copiii popii! Cum s-o dau, îl linișteam eu, nici mie nu-mi dă nimeni! Apoi, s-a întâmpat. Trosc. Tata a lăsat toporul din mână, și-a îndreptat spinarea și se uita la mâna cu degetul tăiat. A scos batista, a rotit-o după tăietură, a făcut nod și colțurile le ținea în pumnul strâns. A ieșit afară lăsându-și bucățica de deget pe buștean, lângă tăiș. Mergea spre ușa casei, eu după el. Tanti Boboșa l-a văzut și i-a

spus ce-ai făcut loane? El i-a zis să aibă grije de mine că se duce la spital. A plecat singur. N-am știut ce să fac și am început să plâng. Tanti Boboșa a zis că nu-i nimic, e tăiat numai până sub unghie. Când a venit mama a plecat și ea după tata. Știam deja, în ziua aceea nu voi mai primi bicicletă. Nu mai era mult și se închidea magazinul.

Mă potolisem deci și m-am dus în șopron. Mă uitam la degetul tatii. L-am luat și l-am băgat în borcanul de ținut cărăbuși pe care l-am pus pe un raft, în spatele sculelor. Cred că știu de ce am făcut așa, îmi era în minte ceea ce-mi spusese o dată Zoli, unul dintre copiii care locuiau în curte cu noi. El era mai mare ca mine și mi-a spus că oxigenul dă viață, că fără el n-ar putea trăi nimeni pe pământ. Apoi când mama s-a dus din nou la tanti Erji, să-i facă părul, fiindcă tot pe mine mă trimiteau să le cumpăr apă oxigenată le-am întrebat și pe ele. Dacă e adevărat ce mi-a spus Zoli, că oxigenul dă viață, ele sunt vii și pentru ce le trebuie? Ele mi-au explicat așa cum știau și așa cum le era firea, femeiuști proaste cu mintea doar la dichiseală. Mama a zis să mă uit bine la părul ei, cât e de mort înainte și cum arată după ce i-l face tanti Erji. Așa a zis și ungueroaica: da copilu, apa asta are viața, și râdeau amândouă! De atunci îmi rămăsese în cap chestia asta...

Tata stătea în spital. N-am înțeles eu cum s-a făcut, ce infecție a fost, dar știu că l-au operat de două ori. L-au chinuit. În judecata mea de copil i-am văzut pe medici ca pe niște tăietori de carne, cu halatele mânjite de sânge. Deși nu am fost niciodată până atunci în vreun salon și țineam minte doar cabinetele de dispensar unde luam injecții, imaginația mea mi-i arăta pe chirurghi la fel ca pe măcelarul Vasile de lângă stadion. La el mă trimitea mama să aduc oase pentru supă. Pe omul acela îl uram, pentru că trebuia să merg tare departe și când veneam acasă se luau toți câinii după mine. Mai târziu, când am aflat că tatii nu i-a mai rămas decât un ciot de deget, cu care și-așa n-avea ce să mai facă, medicii de la spital s-au ales cu ura mea. Dar, atunci, eu încă nu știam cât i-a mai rămas din deget, pentru că nu vedeam decât pansamentele.

Pregăteam tatii o surpriză. Tot timpul cât a fost el în spital, când mama nu era acasă, mă duceam în șopron, scoteam bucata de deget și o spălam cu apă oxigenată. Carnea se îngălbenise și începuse să se uște dar eu credeam că e pojghița de viață pe care, neapărat, o primea datorită apei mele. Apoi, când a venit acasă, așteptam momentul să-i dau degetul. Îl întrebam pe tata, ce-ar fi dacă ar primi un deget nou, mi-ar cumpăra bicicletă? Ehe, spunea el, de unde un deget așa cum a avut, care știa să facă ce trebuie, dar dacă ar avea altul l-ar învăța și pe acela ce și cum să facă! Bicicleta oricum mi-ar fi cumpărat-o, doar mi-a promis, mai spunea. Eu nu ziceam nimic, mă bucuram în mine și așteptam să-și dea tata bandajele jos. Numai bine, între timp creștea și pojghița. Apoi i-aș fi adus degetul din șopron, i l-aș

fi pus, îl lăsam pe tata să se bucure și să meargă la birt. După aceea mi-ar fi cumpărat bicicleta...

Nu cred că au mai rămas multe zile până trebuia să-și primească tata degetul. Țin minte și acum, mama s-a dus în șopron. Nu știu ce căuta, probabil apa oxigenată. Eu mă jucam prin curte, lângă tata care citea ziarul. Ea a venit furioasă cu ochii țintă la mine. Striga după mine, de ce-i țin toate mortăciunile? Nu mă lovea pentru că nu mă putea ajunge, stăteam strâns lipit de tata. Acesta, când a priceput, a început să râdă. Mama era turbată. Aruncase borcanul peste gard, nu știu pe unde, l-am căutat după aceea dar nu l-am găsit. De atunci o urăsc pe mama. Tatii nu i-am mai cerut niciodată bicicletă...

Matei Bîtea